

1

Na dne šatníka stáli kartónové škatule. Boli tri. Wisting vytiahol tú najväčšiu a odniesol si ju do obývačky. Veľmi opatrne, keďže sa na jednom rohu trhala.

Vrchné chlopne škatule boli pozasúvané jedny pod druhé. Otvoril ich a zobral do ruky zakladač, ktorý ležal navrchu. Bol čierny a na chrbte mal nalepený vyblednutý štítok: *Katharina Haugenová*. Odložil ho nabok a vybral zo škatule červený fascikel označený ako *Svedkovia I* a ďalšie dva tej istej farby, na ktorých bolo napísané *Svedkovia II* a *Svedkovia III*. Napokon našiel, čo hľadal. Zakladač so štítkom *Kleiverveien*.

V kartónových škatuliach bolo všetko, čo kedy napísali o Katharininom zmiznutí. Prísne vzaté by nemal mať vyšetrovacie spisy doma, ale nezaslúžili si, aby ležali niekde pod zámkou v archíve. A tak stáli v šatníku a pripomínali mu prípad vždy, keď si šiel po košeli.

Založil si okuliare na čítanie a usadil sa so zakladačom na pohovku. Naposledy v ňom listoval pred rokom.

Kleiverveien bola ulica, na ktorej Katharina bývala. Neveľký dom odfotovali z rôznych uhlov. Zo všetkých strán ho obklopoval les. Na jednom zábere sa v pozadí ligotalo Kleiver-ské jazero. Pred hnedým domom s bielymi okennými rámami a zelenými dverami, ktorý postavili na malej vyvýšenine asi sto metrov od cesty, sa černeli prázdne kvetinové hriadky.

Listovať fotkami bolo ako prechádzať sa po dome duchov.

Katharina zmizla, ale na verande stáli ešte stále jej topánky. Sivé tenisky, nízke hnedé čižmičky a dreváky – hneď vedľa veľkých mužských sandálov a pracovných topánok. Na háčikoch viseli tri bundy. Na bielizníku v chodbe ležalo guľôčkové pero a nákupný zoznam, neotvorený list, noviny a niekoľko reklamných letákov. Vedľa akejsi ozdobnej čačky vädla kytica ruží. Na zrkadle nad bielizníkom boli nalepené lístky: na prvom bol dátum a hodina, na druhom meno a telefónne číslo a na treťom tri iniciály a suma peňazí. *AML 125 kr.*

Otvorený kufor na posteli bol plný šiat, akoby sa chystala na dlhšie odcestovať: desať párov ponožiek, desatoro nohavičiek, päť podprseniek, desať tričiek, päťtoro nohavíc, päť svetrov, päť blúzok a tepláková súprava. Čosi mu na tom nesedelo, nedokázal však presne vysvetliť, čo a prečo. Výber oblečenia naňho pôsobil upäto a neosobne, akoby ho vlastne zabalil niekto iný alebo akoby ona zbalila niekoho iného.

Listoval ďalej. Na stolíku v obývačke ležalo päť kníh. Vybrala ich z police. Niektoré prečítal aj Wisting: *Mengele ZOO*, *Alchymista*, *Bieli negri*. Vedľa kníh stála fotka Kathariny a Martina Haugenovcov. Na zábere z rozhladne sa objímali a usmievali, zrejme ich odfotil náhodný okoloidúci, keď ho o to poprosili. Obrázok bol pôvodne zarámovaný, teraz bol však vytiahnutý z rámu a ležal vedľa neho.

Vyšetrovateľov najviac zarazilo to, čo našli v kuchyni. Na stole stál tanierik s natretým chlebom a veľký pohár mlieka. Stolička, na ktorej zvyčajne sedávala, bola trochu odtiahnutá a na stole bolo pero a to, čomu hovorili Katharinin kód.

Wisting sa pozrel na fotokópiu. Pozostával zo série číslic roztrúsených pozdĺž troch kolmých línií. Doteraz nikto nerozlúštil, čo znamenajú.

Okrem policajných expertov sa záhadnou správou zaoberali aj kryptológovia z oddelenia bezpečnosti ministerstva obrany, k riešeniu sa však neprepracovali. Kód poslali aj zahraničným odborníkom, ale aj tým sa to videlo ako nezmyselná číselná kombinácia.

Wisting obracal v rukách kópiu, akoby sa za posledný rok nejako zmenila a on mohol pochopiť, čo značí.

Náhle zodvihol pohľad. Prišla Line. Ani si len nevšimol, že vkročila do miestnosti. Nevnímal, čo mu dcéra vraví.

„Hm?“ spýtal sa a sňal si okuliare. Ostali mu visieť na šnúrke okolo krku.

Line si usadila na kolená jeho vnučku a začala jej zobliekať bundičku a vyzúvať topánky. Pozrela sa na kartónovú škatuľu.

„Zabudla som, že zajtra je 10. októbra,“ zopakovala.

Wisting odložil zakladač bokom, natiahol ruky k dievčatku a pritiahol si ho k sebe. Už to nebolo žiadne bábätko. Z malého bezmocného batôžka, ktorý držal pred štrnástimi mesiacmi prvý raz v náručí, sa stávala osobnosť. Pritisol pery na jej okrúhle líčko a cmukol jej naň bozk. Amalie sa zvonivo rozosmiala a buclatými prstami sa snažila ukoristiť jeho okuliare. Sňal si ich aj so šnúrkou z krku a odložil ich bokom, aby ju nepokúšali.

„Myslíš si, že tam zrazu nájdeš niečo, čo si si doteraz nevšimol?“ spýtala sa ho Line a kývla na zakladač na stole.

Vyzerala namrzene a podráždene.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Wisting.

Line povzdychla, vopchala ruku do tašky a vytiahla z nej rýchlym pohybom žltú plastovú pásku. Nasledoval rúž, pero, balíček žuvačiek a ďalšie drobnosti.

„Dostala som pokutu za parkovanie,“ vysvetlila mu a hodila blok na stôl. Pustila sa zhrnúť ostatné veci naspäť do tašky.

„Sedemsto korún.“

Wisting sa pozrel na pokutový blok.

„Parkovanie v rozpore so značkou 372,“ prečítal si. „Čo je to za značku?“

„Zákaz parkovania.“

Wisting sa usmial, sklonil sa a pošúchal vnučkinu líčko nosom.

„Mamka dostala pokutu,“ povedal jej.

Line vstala.

„Nechápem, prečo sa stále hrabeš v tých papieroch,“ vyhlásila a zamierila do kuchyne. „Po všetkých tých rokoch.“

„Odvoláš sa?“ spýtal sa Wisting.

„Nemám sa prečo odvolávať,“ odpovedala Line. „Nevšimla som si značku. Len mi je ľúto tých peňazí.“

Vrátila sa s malou lyžičkou, vybrala z prebalovacej tašky jogurt a posadila si Amalie naspäť na kolená.

„Našla si jej nejakých ďalších príbuzných?“ spýtal sa Wisting.

Line strhla viečko z jogurtu.

„Nekakých bratrancov z piateho a šiesteho kolena v Bergene,“ odpovedala a letmo sa naňho usmiala.

„Ako sa dopracuješ k tomu, že sa staneš bratrancom zo šiesteho kolena?“ zauvažoval nahlas Wisting.

„Stačí, ak máš s niekým spoločných prapraprastarých rodičov,“ vysvetlila mu Line a krmila pritom Amalie.

„A o akých prapraprastarých rodičoch hovoríme?“

„O Arthurovi Thorsenovi,“ povedala Line. „Bol maminým pradedkom.“

„Nikdy som o ňom nepočul,“ priznal sa Wisting.

„Narodil sa na ostrove Askøy v roku 1870,“ informovala ho Line.

Wisting potriasol hlavou a zobral do rúk rozčítanú správu.

„A ty vravíš *o mne*, že sa hrabem v starých papieroch?“ uškrnul sa.

„Ale ty hľadáš niečo, čo v nich nie je,“ namietla Line. „Vítaš sa v tom prípade dvadsaťpäť rokov, v tých zakladačoch však odpoveď nenájdeš.“

„Dvadsaťštyri,“ opravil ju Wisting a vstal. Vedel, že odpoveď sa neskryva v škatuliach v jeho šatníku, ale súčasne bol presvedčený, že jedno zo sedemstoštyridsiaticich troch mien, čo sa vyskytovali vo vyšetrovacom spise, patrí osobe, ktorá vie, čo sa vtedy v októbri pred takmer dvadsiatimi štyrmi rokmi stalo.

Vzal do rúk červený fascikel a otvoril ho. Papier, na ktorom bola svedecká výpoveď, zožltol a písmo vybledlo. Wisting sa začítal do náhodne vybranej vety a vedel, ako sa skončí, bez

toho, že by ju dočítal. Neboli v nej žiadne podstatné či zaujímavé fakty, ale vždy, keď si ju prečítal – alebo akýkoľvek iný dokument – premkol ho pocit, že tentoraz objaví dovtedy nevidený detail alebo si inak vyloží to, čo tam bolo napísané. Tak, aby to dávalo nový význam a malo nejaký zmysel.

„Pôjdeš?“ spýtala sa Line a vytrhla ho z myšlienok.

Zavrel fascikel a uvedomil si, že opäť prepočul, čo povedala.

„Pôjdeš s ním tento rok na chatu?“ spýtala sa ho.

„S kým?“ spýtal sa Wisting, hoci vedel, koho má na mysli.

„S ním,“ odpovedala Line a kývla na hrbu spisov.

„Zrejme nie,“ vyhlásil Wisting.

„Ale uvažuješ, že za ním zajtra zájdeš, však?“

Wisting prikývol. Tak to bolo. Martina Haugena navštevoval každý rok. Vždy desiateho októbra.

„Prepáč,“ ospravedlnil sa a odložil papiere nabok.

Vedel, aký býva, keď sa blíži výročie. Mátal ho starý prípad a všetko ostatné šlo bokom.

„Čo budete robiť večer?“ spýtal sa a podišiel k oknu. Vonku bola tma. Po skle stekali dažďové kvapky.

Line dala dcére poslednú lyžičku jogurtu.

„Rada by som si šla zacvičiť,“ odpovedala a položila dieťa na podlahu. „Dúfala som, že by si ju postrážil. V detskom kútiku sa jej veľmi nepáči.“

Amalie sa zakolísala na neistých nôžkach.

„Môžeme si spraviť detský kútik tu,“ usmial sa Wisting a zatlieskal, aby k sebe vnučku prilákal. Tackavo k nemu vykročila a zasmiala sa, keď ju Wisting chytil a zodvihol.

„Dávaj pozor,“ napomenula ho Line, „práve sa najedla.“

Wisting ju opatrne položil na zem, zašiel do vedľajšej izby po škatuľu s hračkami a sadol si s ňou na podlahu.

Amalie chytila do ruky červenú drevenú kocku a niečo nezrozumiteľne zabľabotala.

„Vďaka,“ povedala Line a vstala. „O tri hodiny som naspäť.“

Zamávala im, ale Amalie bola príliš zaujatá, ani si nevšimla, že mama odišla.

Sedel pri nej asi desať minút, ale dievčatko si vystačilo pri hre aj bez neho.

Keď vstal, zapraskali mu kolená. Podišiel ku kartónovej škatuli, vytiahol z nej zápisník a sadol si na stoličku. Zalistoval v ňom, načiahol sa za okuliarmi a opäť si ich založil.

Všetky informácie o prípadoch, na ktorých pracoval, skončili v jeho hrubých modrých zápisníkoch a tie potom v zakladačoch.

Na prvých stránkach boli len heslovité poznámky, holé fakty, postupne pribúdali detaily, svedecké výpovede, dokumentácia a laboratórne výsledky. Zápisník bol kotvou prípadu. Obsahoval všetky výsluchy, ktoré viedol, každý zaistený dôkaz a na jeho základe sa rozhodovali o ďalšom kroku.

Nechápal, prečo sa Line nepozdáva, že sa starým prípadom neprestáva zaoberať. Zvyčajne ju zaujímali nevyriešené záhady a nezodpovedané otázky. Ten istý smäd po vedomostiach, čo z neho spravil vyšetrovateľa, z nej robil novinárku. Ak sa cesta, po ktorej sa vydala, rozdvajila a ona si vybrala jednu z možností, vždy chcela vedieť, kam by sa dostala, keby sa rozhodla pre tú druhú. Keď sa narodila Amalie, začala sa zaoberať zostavovaním rodokmeňov. Predovšetkým šlo zrejme o to, že chcela dopriať dcére veľkú rodinu, keďže otec dieťaťa v podstate nebol v hre. Ale poháňalo ju aj čosi hlbšie – zvedavosť a túžba po informáciách. Chápal ju, vedel, aké uspokojenie plynie zo zisťovania nových rodinných vzťahov a postupného odhaľovania celého obrazu. Vlastne sa to podobalo na policajné vyšetrovanie.

Line bola novinárka a jej práca v podstate spočívala v hľadaní odpovedí na rôzne otázky. Pre ňu to nebolo len o spravodajstve o novinkách. Túžila vedieť, čo je za tým. Redakcia denníka, pre ktorý písala, také čosi oceňovala. Chceli, aby pre nich pracovala aj naďalej, preto jej predĺžili materskú dovolenku, dúfali, že sa po jej uplynutí vráti na svoje miesto.

Nechcel ju zaťahovať do Katharininho prípadu, nechápal však, ako je možné, že ju to vôbec neupútalo. Azda preto, že s tým prípadom vyrastala. Keď Katharina Haugenová zmizla, mala Line šesť rokov. Zvykla si na to, že v pravidelných intervaloch

vyberá zo škatúl staré spisy a prehrabuje sa v nich. Alebo možno to bolo preto, že jednoducho prijala vysvetlenie, s ktorým sa uspokojila väčšina ľudí: domnievali sa, že sa Katharina Hauge-
nová v tú tmavú októbrovú noc pred dvadsiatimi štyrmi rokmi rozhodla spáchať samovraždu.

Ale kam sa podelo jej telo?

Alternatívnou teóriou bola nejaká nehoda. Možno sa šla poprechádzať, potkla sa a upadla do bezvedomia. Ale to sotva odpovedalo na všetky otázky a otváralo ďalšie.

Bez ohľadu na to, či zmizla tým alebo iným spôsobom, tu boli aj iné veci. Pre ne vyberal Wisting rok čo rok zo šatníka staré spisy. Ako napríklad záhadný kód na kuchynskom stole, muž zo susedného domu, ktorého nevedel celkom dobre odhadnúť, a to, že nevedeli, kto je jej otcom. A potom tie kvety. Štrnásť červených ruží.

Amalie vstala. Opierala sa o operadlo na stoličke a ponorená do svojho vlastného sveta obhrýzala pestrú plastovú hrkálku.

Wisting sa na ňu usmial, potom otvoril fascikel a vytiahol z neho výpoveď jedného z posledných ľudí, čo videli Katharinu Hauge-
novú nažive. Šlo o jej priateľku Minu Ruudovú. S Kathari-
nou sa poznali päť rokov, spievali spolu v zbere. Posledné týždne Katharina vynechávala nácvik. Zavolala Míne a vysvetlila jej, že nie je vo forme, že je vyčerpaná. Dva dni pred jej zmiznutím k nej preto Mina zašla. Katharina vraj vyzerala unavene a bola bledá. Očividne ju čosi trápilo, usúdila Mina. Na priamu otázku však odpovedala vyhýbavo, len poznamenala, že začala brať vitamíny. Dúfala vraj, že jej pomôžu. Mina vypovedala, že sa Katharina počas posledného roka veľmi zmenila. Zvyčajne sršala energiou a dobrou náladou. Prekypovala ňou – tak to povedala. Ale potom sa niečo muselo stať, lebo sa jej náhle celkom zmenila osobnosť. Zriedkakedy mala chuť niečo podniknúť, takmer sa prestala stretávať s kamarátmi. Uzavrela sa, bola sklúčená a mlkva.

Wistinga zaujala najmä jedna časť Mininej výpovede. Videlo sa jej, akoby Katharinu ťažilo čosi temné, povedala vyšetrovate-

lovi, ktorý sa s ňou zhováral. Akoby mala tajomstvo, s ktorým sa nemohla nikomu zveriť.

Viacerí svedkovia vyhlásili, že Katharina Haugenová bola pred zmiznutím depresívna. Tvrdili to jej priatelia aj kolegovia z práce. Väčšina sa domnievala, že jej bolo smutno za rodinou a známymi v Rakúsku.

Wisting zalistoval trochu dopredu a prečítal si niekoľko odsekov z výpovede Miny Ruudovej. Náhle sa zarazil pri vete, ktorej predtým nevenoval prílišnú pozornosť. Mina Ruudová sa pokúsila odhadnúť, kedy sa s Katharinou rozprávala o Rakúšanovi, s ktorým sa náhodne stretla v kaviarni. Pýtal sa jej, či je stolička pri jej stole voľná, a ona zaregistrovala jeho prízvuk. Spýtala sa ho, či je z Rakúska. Potešila sa, že stretla krajana.

Vyšetrotelia vynaložili veľa úsilia, aby toho muža vypátrali. A preto bolo dôležité zistiť, kedy presne sa stretli. Pokiaľ si Mina spomínala, bolo to niekedy popoludní v polovici augusta.

Tak si to Wisting prečítal, nebolo to však to, čo bolo napísané na papieri.

Ešte raz prebehol očami po vete: Bolo to popoludní v polovici augusta.

Chýbalo tam jedno slovo. Vždy tú vetu čítal, akoby tam bolo napísané *Bolo to niekedy popoludní v polovici augusta*. Ale slovo *niekedy* tam nebolo. Bolo to bežné, aj jemu sa to stávalo, keď spisoval hlásenia. Nie všetky slová, ktoré mal v hlave, sa dostali aj na papier. Keď čítal, mozog pokúšalo prečítať vetu tak, akoby tam nejaké slovo – v podstate bezvýznamné – bolo, lebo keď sa to tak vezme, nečítame slovo za slovom, ale len preletíme pohľadom po vete.

To, že tam dané slovo chýbalo, neznamenalo nič. Význam vety to nezmenilo, ale napadlo mu, že v rozsiahlom spise azda prehliadol aj čosi iné.

Odložil výpoveď bokom a pustil sa do ďalšej kôpky – s novým záujmom a zápalom. Ak niekto zmizol tak ako Katharina, núkali sa štyri možné vysvetlenia: samovražda, nehoda, útek alebo zločin. Overovali všetky teórie, dokonca zvažovali, či neodišla

z Nórska bez toho, aby niekomu niečo povedala, a či nezačala niekde odznova, či už v Rakúsku alebo kdesi inde.

Wisting nikdy neveril tomu, že Katharina odišla z vlastnej vôle. Hoci nemali telo ani miesto činu, preňho to bolo vždy vyšetrovanie vraždy. Nič tomu nenaznačovalo, mal len nepriame indície, okolnosti jej zmiznutia. Ako kufor na posteli, knihy vytiahnuté z police a fotka vyňatá z rámu. A potom ten kód na kuchynskom stole.

Vytiahol zo spisu fotokópiu papiera a znova si ho preštudoval. Tri zľahka zakrivené čiary rozdeľovali hárok na dva stĺpce. Na spodku ich pretínala horizontálna línia. Zvyšok bola séria číslíc. Číslo 362 bolo zakrúžkované a vyskytovalo sa na papieri dvakrát. To isté platilo pre číslo 364. Číslo 18 bolo napísané na hároku tiež dvakrát, bolo však v rámčeku. Okrem nich boli po papieri roztrúsené ďalšie čísla: 206, 613, 148, 701, 404, 49. Záhadná správa bola zaujímavá pre malé plus na kraji, na mieste, kde bola kolmá čiara o čosi dlhšia ako horizontálna. Znamienko vyzeralo ako kríž. Osoba, ktorá držala v ruke čierne pero, ho prekresľovala znova a znova, takmer vyryla na tom mieste diery do papiera.

Wisting sedel a hľadel na kríž a čísla – ako už toľkokrát predtým. Tentoraz sa mu však videlo, akoby sa čosi v jeho podvedomí pohlo. Akoby mu číslice zrazu začali dávať nejaký zmysel.

Nadýchol sa a zadržal dych. Práve po takejto chvíli túžil, keď vyberal zo škatule staré spisy. Dúfal, že sa v priebehu roka niečo dozvie – že niečo začuje, uvidí alebo zažije – niečo, čo rozšíri jeho zorné pole, niečo, čo zmení uhol jeho pohľadu. Teraz sa do toho bodu dostal. Takmer to pochopil. Bola to odpoveď, obraz, bezvýznamný detail, ktorý mu v priebehu uplynulých dvanástich mesiacov uviazol v podvedomí a teraz by mohol vďaka nemu pohnúť s riešením.

Prečítal si čísla nahlas, aby pomohol mozgu vyplaviť to na povrch.

„206, 613, 148 ...“

Amalie ho napodobnila. Usilovala sa vysloviť tie isté čísla a smiala sa nevydareným pokusom.

Wisting sa na ňu pozrel. Ústočká mala načisto modré. V ruke držala guľôčkové pero. Vyhrýzla doňho dierku a atrament jej stekal po ruke.

Zaštikútala a vopchala si pero naspäť do úst.

Wisting odhodil papiere, vrhol sa k nej a zobral jej pero spomedzi prstov.

Pery, zuby, jazyk a celú bradu mala modré. Zobral ju do náručia a odniesol do kúpeľne. Pustil vodu a držal ju nad umývadlom. Šplechol jej vodu do tváre a potom ešte raz. Amalie spustila krik. Znovu ju ošplechoval a trochu vody sa jej dostalo do otvorených úst. Amalie sa rozkašľala a vyplula vodu. Napriek hlasným protestom ju ošplechoval, kým si nebol istý, že už nemá v ústach žiaden atrament. Potom sklopil veko na záchode, posadil sa naň s vnučkou v náručí a chlácholil ju.

„Nič sa nestalo,“ vyhlásil veselo.

Amalie sa trochu upokojila. Wisting vybral z vrecka telefón a zavolať na detskú pohotovosť. Stručne vysvetlil, čo sa stalo.

Ošetrovatelka sa ho spýtala na meno.

„Ingrid Amalie Wistingová,“ odpovedal a nadiktoval jej aj dátum narodenia.

Na druhom konci linky zaštukala klávesnica.

„Koľko atramentu prehltila?“ spýtala sa ho žena.

„Neviem,“ priznal Wisting a s vnučkou v náručí zamieril do obývačky. Pero ležalo na zemi a na koberci sa rozpíjala modrá škvrna.

„V pere ostala viac než polovica náplne,“ povedal. „Väčšinu si roztrela po tvári a šatách.“

„Malé množstvo atramentu nie je pre dieťa nebezpečné,“ upokojila ho ošetrovatelka. „Horšie by bolo, keby prehltila kúsok plastu.“

Wisting si prezrel pero. Jeho koniec bol rozhrzyený.

„Čo by sa jej mohlo stať?“ spýtal sa.

„Mohli by jej uviaznuť v hrdle,“ odpovedala ošetrovatelka. „Ale zdá sa, že je v poriadku. Možno ju bude trochu bolieť brucho, ale napokon to zo seba dostane prirodzeným spôsobom.“

Wisting sa jej poďakoval a odniesol Amalie znovu do kúpeľne. Vybral zo skrinky uteráčik a usiloval sa jej omyť tváričku a drobné rúčky. Trochu sa mu to podarilo, ale atrament tvrdošijne odolával. Vytiahol z obalu novú zubnú kefku, naniesol na ňu trochu zubnej pasty a začal ňou šúchať malé zúbky dievčatka. Amalie sa vzpierala a opäť sa roznariekala. Vzdal to a s dieťaťom v náručí zamieril do obývačky, kde si s ňou sadol do kresla. Strach, ktorý sa ho zmocnil, vyprchával a menil sa na hnev. Hneval sa sám na seba.

Amalie neprestávala plakať. Iste ju to vyčerpalo a nakazil ju svojou nervozitou. Vstal a s dieťaťom na boku pozbieral všetky spisy a odložil ich do škatule. Krúžky na jednom zo zakladačov neboli dobre zatvorené, otvorili sa a papiere sa z neho vysypali na stôl a parkety. Zhrnul ich a napchal do veľkej škatule, nestaral sa, či sa pokrčia alebo poprehadzujú. Len to chcel všetko odpratať preč.

Preložil si Amalie na druhý bok, zavrel veľkú škatuľu a odsunul ju nohou k stene. Sadol si s vnučkou na koberec a zahľadel sa na ňu. Oblečenie mala zničené. Zrejme by z neho aj tak čoskoro vyrástla, ale ponúkne Line, že jej kúpi nové.

Keď sa Line vrátila, dievčatko už neplakalo, bolo pohrúžené do hry: stavali drevené kocky jednu na druhú.

Usmiala sa, keď videla, ako sa bavia, všimla si však dcérkine modré ústa a šaty a okamžite zmeravela.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa a vzala ju do náručia.

„Našla pero,“ odpovedal Wisting.

„Nedával si vari na ňu pozor?“

„Zbehlo sa to veľmi rýchlo,“ odpovedal.

„Ale bol si pri nej, však?“

„Samozrejme,“ odpovedal Wisting. „Chvíľku som sa na ňu nepozeral a náhle mala atrament po celej tvári. Tuším to bolo tvoje pero. Muselo ti vypadnúť z tašky, keď si vyťahovala ten pokutový blok.“

Line si naslinila prst a pošúchala Amalie bradu.

„Telefonoval som na pohotovosť,“ vysvetlil jej Wisting. „Atra-

ment vraj nie je v malých množstvách nebezpečný. Pôjde ťažko dole, ale neublíži jej.“

Line si povzdychla.

„Zoberiem ju domov a okúpem ju.“

Sadla si na stoličku a začala dcérku obliekať.

Wisting zbieral hračky z podlahy.

„Kúpim jej nové šatočky,“ povedal. „Alebo ti aspoň zaplatím za tie, čo má na sebe.“

Line pokrútila hlavou.

„Nie, netreba,“ povedala a vstala. „Vďaka, že si ju povaroval.“

„Je mi to ľúto,“ vzdychol si Wisting. „Som mizerná pestúnka.“

Line sa naňho rýchlo usmiala.

„To je v poriadku,“ povedala a pozrela sa na škatuľu so spismi.

„Nezabudni, že cez víkend príde Thomas,“ pripomenula mu.

Thomas bol jej dvojča. Bol vojenský pilot – lietal na helikoptére. Domov zavítal len párkrát do roka.

„Upečiem pizzu,“ usmial sa Wisting.

Začali to robiť, keď boli Line s Thomasom tínedžeri. Každý piatok zamiesil po príchode z práce cesto na pizzu a Line s Thomasom mu ho pomohli obložiť. Pizzu si takto piekli celé deväťdesiate roky, až kým Thomas neodišiel do armády.

„Ideme,“ povedala Line a objala dcérku. „Dáš dedkovi pápá?“

Wisting k nim podišiel, obe objal a odprevadil ich ku dverám. Hľadel za nimi, keď kráčali k Lininmu domu na konci ulice.

Klamal, uvedomil si. Vyznelo to tak, akoby sa Amalie celý čas venoval, a on si pritom čítal starý spis. A nielenže klamal, presunul dokonca časť viny a zodpovednosti na Line. Naznačil, že to ona môže za pero ležiace medzi hračkami.

Zatvoril dvere, vrátil sa do obývačky a zahľadel sa na škatuľu pri stene.

Lož bola súčasťou každého vyšetrovania. Všetci klamali. Zriedkakedy šlo o priame lži, ale väčšina ľudí pravdu prekrúcala tým či oným spôsobom. Rozprávali dvojzmyselne, sem-tam niečo zamlčali, preháňali, prikrášľovali, aby vyzneli zaujímavejšie alebo si nechali pre seba informácie, ktoré by ich postavili do

zlého svetla. Navyše si ľudia často pamätali to, čo zažili, inak, než sa to skutočne stalo. A namiesto toho, aby sa priznali, že si presne nespomínajú, vyplnili medzery domnienkami a predpokladmi, riadiac sa tým, čo kdesi počuli alebo videli. Ak chcel takéto lži odhaliť, musel preveriť, čo mu povedali.

Sklonil sa a zodvihol pero, ktoré Amalie obžula. Zahryzla sa do loga Odborového zväzu polície, teraz ho bolo sotva vidno. Bolo to jeho pero. Uvažoval, či s tým má vyrukovať pred Line alebo či to má nechať jednoducho tak. Pero mu teraz bolo na nič. Odniesol ho do kuchyne a vyhodil do koša. Vrátil sa do obývačky, otvoril škatuľu a opäť z nej vybral staré spisy.

2

Keď Wisting cúval z garáže, presekávali tmu tenké priesvitné prúdy vody. V noci začalo hustejšie pršať. Do polnoci sedel nad papiermi a pokúšal sa chytiť stopu, ktorú mal večer takmer na dosah – nepodarilo sa mu to však.

Pozrel sa ponad plece na dom, v ktorom bývala jeho dcéra. V kuchyni sa svietilo. Amalie sa budila okolo šiestej. Chvíľu uvažoval, či by sa nemal u nich zastaviť a spýtať sa, ako sa majú. Mal ešte čas. Ráno mal vždy čas. Pracovná doba sa mu začínala až o hodinu. Ale pravdepodobne sa Line pokúša Amalie opäť uspať. To by len vyrušoval.

Desiateho októbra pred dvadsiatimi štyrmi rokmi bolo bezoblačno a z juhovýchodu fúkal slabý vietor – toľko si pamätal zo správy. K večeru sa trochu zamračilo. Vietor zosilnel a teplota klesla na približne osem stupňov.

Pomaly šoféroval cez obytnú štvrť a zabočil doľava na Larviksveien. Uvedomoval si, že dnes toho veľa nespraví. Nebude sa môcť sústrediť, či už pred stretnutím s Martinom Haugenom alebo po ňom.

Nebolo to prvý raz, čo Katharina zmizla. Vtedy sa ešte volala Katharina Bauerová. Mala dvadsaťjeden rokov a doma v Pergu